

'Bijzondere types' gaan voor even terug in de tijd

Wie je ook spreekt tijdens de reünie van het Waterloopkundig Laboratorium, iedereen denkt met plezier terug aan de tijd van samen bouwen, ontwikkelen, onderzoeken en adviseren. Een wereld van gelijkgestemden die sinds 1996 niet meer bestaat, maar zaterdag weer eventjes tot leven kwam.

Uit de krant van vandaag

 de Stentor

Het was een drukke en gezellige boel, zaterdag tijdens de reünie van het Waterloopkundig Laboratorium in DYNTEC Tech Park in Marknesse. ©© Fotografie Freddy Schinkel

Ze werkten vooral met mannen en dat waren ook nog eens vooral bijzondere exemplaren. Monique Akkermans en Greet Doze kenden hun pappenheimers toen ze als secretaresse voor het Waterloopkundig Laboratorium aan de slag waren. „Goeiemorgen zeggen had niet altijd zin. Ze waren geregeld zo in gedachten verzonken, dat ze je niet eens opmerkten”, weet Monique Akkermans nog.

Veel oorspronkelijke geesten bij elkaar, zo herinnert Greet Doze zich die jaren. „Het waren geen doorsnee mannen, nee, het waren veel speciale types bij elkaar." „En zó aardig", vult Monique aan. „We waren als vrouwen veruit in de minderheid, maar van zoiets als MeToo, oh nee, daar was geen sprake van."

Bijpraten

Ze zijn naar de reünie van afgelopen zaterdag gekomen om al die bijzondere oud-collega's weer eens te spreken, ze hebben het er maar druk mee. Ruim 200 mensen uit alle windstreken zijn present om bij te praten over hun tijd bij dat bijzondere laboratorium. Een werkplek in het bos, die sinds 1996 is ingenomen door andere organisaties en bedrijven. En gepraat wordt er, in opperbeste stemming, volop.

Ook oud-directeur Ton Burgers herinnert zich de speciale sfeer tijdens de laatste jaren, toen hij er de leiding had. „Ik stuurde zo'n 100 ingenieurs aan en die wisten het stuk voor stuk beter dan ik. Er was weinig sprake van hiërarchie, je was erg onder gelijkgestemden."

Oorspronkelijke geesten, een kweekvijver van talent en een bundeling van de knapste koppen op het gebied van water werkten vanaf 1953 tot de sluiting in 1996 in het laboratorium bij Vollenhove. Dat werk deed ertoe. „We hadden net de Watersnoodramp gehad. Die Deltawerken moésten een succes worden", herinnert Ton van der Meulen, die vanaf 1963 bij het lab werkte, zich. „Het was hier mooi, je had eigen inbreng, je kon hier echt je ei kwijt."

Speeltuín

„Het voelde meer als een speeltuin dan als een werkplek", mijmert Ton Burgers. Greet Doze herkende tijdens haar reizen overal het werk van het Waterloopkundig Laboratorium. „Dan zie je in Azië kustbescherming die bij ons is ontwikkeld. Dat is bijzonder." Zowel zij als Monique Akkermans konden na het vertrek van het laboratorium slecht afscheid nemen van die bijzondere kerels. „Gelukkig bleven er veel mannen werken bij bedrijfjes die na de sluiting van dit lab zijn gestart. Daar zijn we daarna aan het werk gegaan. Misschien dat niet iedereen zich bij deze types thuis voelt. Wij in ieder geval wel."